

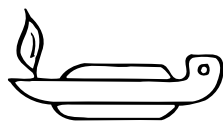
TIDEHVERV

Nr. 10 - 78. årgang - December 2004

Den europæiske dødsdrift

INDHOLD:

<i>Claus Thomas Nielsen:</i> Den europæiske dødsdrift.....	197
<i>Søren Krarup:</i> Christian Truelsen 1907-2004.....	202
<i>Christian Truelsen:</i> Kingo og vor tid	203
<i>Lars Hedegaard:</i> Politik og ideologi i Danmarks efterkrigstid.....	206
<i>Carlo Hansen:</i> Hakkelse fra Andersens rejsestald.....	211
<i>Christian Langballe:</i> Kætterbreve.....	214
<i>Thomas Reinholdt Rasmussen:</i> Synd og Europa-parlamentet	217
<i>Søren Krarup:</i> Dagbog	202
<i>Morten Brøgger:</i> Synd ikke mere	219

- og hadet til Amerika

Tese: Europa har i løbet af de seneste hundrede år mistet sit åndelige fundament og derved sin vilje til at overleve. Mistet viljen til såvel materielt som åndeligt at reproducere sig selv.

Og det ubændige, irrationelle og skingre had til USA, der i disse år cementeres i Europas eliter, og efterhånden også i de til åndløshed og defeatisme opdragne europæiske befolkninger, skyldes for det første, at USA fortsat har mod og livskraft og derved minder Europa om, hvad vi engang var, minder os om det, som gennem tusind år gjorde Europa til den største, mest kraftfulde og mest komplekse kultur, verden endnu har set. For det andet skyldes hadet, at USA ikke lader os dø i fred, men insisterer på at ville redde Europa fra det selv. Om et årti eller to vil tiden formentlig endegyldigt være forpasset. Men Europas død vil ikke være kristenhedens død. Ånden blæser, hvorhen den vil.

*

Der findes fra opdagelsesrejsernes epoke talrige eksempler på samfund, som, efter at have mistet deres åndelige fundament, i løbet af ganske kort tid bogstaveligt

talt uddøde. Man kan sige, at hovedstolen forsvandt og dermed også dens åndelige og materielle afkast. Eller man kan sige, at stammen blev savet over, og grenene derfor efter kort tid holdt op med at bære frugt.

De så deres egne guder overvundet af de nye guder, der kom rejsende over havet, og mistede derved også selv evnen til at leve videre. Ligesom det kan ske, at en ellers sund og rask mand eller hustru til en nylig afdød ægtefælle i løbet af få uger mister livskraften og dør, således satte disse samfunds indbyggere, ved deres guders død, sig tavse og passive ned og uddøde i løbet af få år. Andre steder brød samfundene sammen i blodige hævn dramaer, der fortsatte, indtil sidste mand lukkede og slukkede. De gik til grunde i almindelig druk og råhed, eller de holdt – såvel åndeligt som rent fysisk – ganske enkelt næsten op med reproducere sig selv og forsvandt i løbet af en generation eller to.

Noget lignende kan ske med samfund, der på andre måde oplever indre kriser i deres åndsliv. Meget tyder således på, at de hedenske nordiske samfund var i en sådan indre krise omkring den tid, da kristendommen kom hertil. Kristendommen erstattede så at sige en religion, der allerede havde un-

dergravet sig selv, på samme måde, som kristendommen i det senromerske rige ikke var problemet, men tværtimod forlængede livet en smule for den antikke kulturkreds, der allerede havde opbrugt sin indre åndelige kraft.

Man kan uden overdrivelse sige, at en kultur, der mister sin tro, eller hvis åndelige fundament begynder at vakle, let kan rammes af en indre dødsdrift. Og tilsyneladende er det sådan, at jo stærkere og mere livskraftig kulturen har været, des større voldsomhed udfolder den også i sine bestræbelser på at udlette sig selv.

Aldrig har verden set en så vital, livskraftig og varmblodig kultur som den vesterlandske kristenhed, og aldrig har verden set en kultur, som så massivt, netop da den i det ydre var i sin fulde blomst, pludselig imploderede, mistede sin evne og vilje til fysisk og åndeligt at reproducere sig selv, og som så med åbne øjne stræbte direkte mod sin egen undergang.

Og her tænker jeg ikke på den store europæiske krig, der var varm fra 1914 til 45 og kold fra 45 til 89. Det var en stor krig, og den udmarvede Europa, men den var i det ydre mindre ødelæggende end f.eks. pesten i det 14. århundrede, de voldsomme omvæltninger, der fulgte i kølvandet på 30-årskrigen fra 1618 til 1648, 1600-tallets lille istid og de forsatte pestepidemier. Dengang ramte ødelæggelserne blot en livskraftig kulturkreds, som blev hærdet og udviklet af modgangen, mens den i det 20. århundrede ramte en kultur, som havde mistet sin livskraft. Det tyvende århundredes katastrofer var ikke årsager, men en virkninger.

Da Thomas Mann i Troldfjeldet lader Hans Castorp forlade sanatoriet, hvor han som en anden Mikkel Thøgersen, en anden Hamsunsk sultekunster eller som Dostojevskis filosofiske selvmorder havde siddet i årevis og funderet over årsagen til sin egen manglende lyst til at leve, da er det, fordi krigen giver ham en mulighed for at komme fra ånd- og livløsheden og ind i den ægte vare: Døden selv. Han kaster sig i granat-

hullets mudder i et skrig af fryd. Liebestod.

Og dette jubelskrik lød over hele Europa hin sommer i 1914. Begejstringsskriket over at bevæge sig mod mørket. På torvet i München stod den unge intellektuelle Adolf Hitler og smed sin stråhat op i luften. Og med ham jubelede millionerne. Hitlers drøm var aldrig sejr, det var aldrig opbygning. De eneste bygninger, der fascinerede ham, var mausolæer, den eneste kult, han indstiftede, var dødekulten for de faldne krigere. Drømmen om sejr var drømmen om at sidde i mausolæet bygget på ruinerne af det udslattede Europa, høre ouverturen til Tristan og Isolde og så til sidst udlette sig selv. Liebestod.

Mens Hitler jubelede i München, gjorde Lenin sig klar i Wien. Og socialismens drøm var den samme som Hitlers. Heller ikke den indeholdt andet en udslættelse og had. Et uophørligt fadermord på den kultur, der har fostret én. Det er jo det eneste, den intellektuelle venstrefløj har været god til: At hade. At hade alt og alle, som stadig har de mindste rødder tilbage til europæisk kultur. Hade Gud, konge og fædreland. Derfor var det vigtigste venstreintellektuelle projekt magten over børneopdragelsen og magten over uddannelsesvæsenet. Og i Nordeuropa lykkedes denne magtovertagelse bedre end noget andet sted. Bedre end i Rusland. Intet sted i verden er børnene så historieløse som i Danmark. Projektet er lykkedes i en grad, så man ikke længere ved, at der er noget, man ikke ved. Forældrene ved ikke mere, hvad børnene ikke lærer. Til gengæld er det lykkedes at få dem til at elske sig selv og hade Amerika. Utallige danske forældre har det seneste par uger set deres børn komme hjem fra skole med skræk i øjnene over den frygtelige onde og krigsgale diktator ovre i Amerika. Læreren taler lidt om fremmedhad, lidt om kristne galninge, lidt om Hitler, lidt om krig og lidt om Bush, og da eleverne ingen historisk viden har, vil de senere, hvis de bliver spurgt om, hvem Hitler var, med overordentlig stor selvtil-

id forklare, at han var en skydegal kristen galning ligesom Bush.

At man så samtidig for første gang i Danmarkshistorien har skabt generationer af unge, som er væsentligt dårligere til at læse, skrive og regne end deres forældre og bedsteforældre, er en mindre væsentlig bivirkning. Kulturrevolutionen er det væsentligste.

*

I USA har den samme kulturrevolution og de samme intellektuelle og pædagogiske eliter hærgnet som her. Og også i USA fik de i 60erne magten over statsadministrationen. Selv den amerikanske udenrigspolitik fik i 70erne europæiske defaitistiske træk. Og samtidig med, at Europa iværksatte den massive muslimske indvandring, holdt man for første gang i USAs historie op med at styre indvandrerens kulturelle og religiøse sammensætning. Selv den katolske europæiske indvandring havde hidtil været styret således, at der ikke kom flere, end der kunne assimileres i det grundlæggende protestantiske USA. Men nu blev sluserne åbnet, og det er foreløbig blevet til 40-50 millioner hispanics fra hovedsagelig Mexico. Ifølge statistikkerne vil Caucaserne (de hvide europæere) fra 2050 være et mindretal i USA.

Men USA er samtidig et frit land, hvor eliten aldrig fik magten over sjælene. Derfor blev der allerede i tresserne skabt en modbevægelse. Og den modbevægelse har siden Reagan været den dominerende kulturelle kraft i USA. Den kulturrevolutionære elite tabte slaget og er nu stort set reduceret til et skin-gert råbende levn fra fortiden.

Ingen politiker kan i USA i dag blive valgt uden at bekende sin tro mod det første bud på hver af Moses's stentavler: Gud og familie/konge/ fædreland.

Selv konservative europæiske partier slår syv kors for sig, når de hører ordene Gud, konge (familie/øvrighed) og fædreland, men ingen amerikansk politiker kan vælges uden at bekende sin tro på netop disse ord. Kerry vidste dette, og ifølge hans officielle udtalelser påstod

han under valgkampen, at han på langt de fleste områder var lige så meget eller mere konservativ end Bush og f.eks. i endnu højere grad ligeglad med det gamle Europa. Kerry erklærede f.eks. frejdigt, at han om nødvendigt ville føre krig mod Iran uden at tage hensyn til europæisk modstand. "Frankrig eller FN skal ikke stå i vejen for amerikanske interesser", erklærede han. Kerry lå i værdispørgsmål klart til højre for den netop vragede italienske EU-kommissær. Forskellen var blot, at såvel medierne som vælgerne så alt dette som hovedsagelig taktik. Bag Kerry var der stadig fyldt med kulturliberale genferd.

Men hvad så med de 40-50 millioner hispanics? Vil de ikke demografisk undergrave det konservative Amerika? Nej, ikke nødvendigvis, thi for det første er man i USA begyndt at tage problemet alvorligt; for det andet er der tale om katolikker med grundlæggende gameleuropæiske og konservative værdier, og for det tredje er kulturen i USA stadig så stærk, at man for det meste bliver nødt til at lade sig kulturelt assimilere for at klare sig. Samtidig er der et massivt protestantisk missionsarbejde i såvel USA som i Sydamerika. Selv i det ærkekatolske Brasilien er der om søndagen flere protestantiske end katolske kirkegængere, og allerede nu er 26% af de indvandrede hispanics i USA protestanter.

81% af alle hvide amerikanske mænd er villige til at gå i krig og dø for USA, men blandt hispanics er tallet allerede over 50%. Det er ganske godt klaret af førstegenerationsindvandrere.

*

Omvendt har en fransk regeringsundersøgelse vist, at ca. 2 millioner af Frankrigs officielt 5 millioner muslimer vedgår, at de betragter Frankrig som en fjende, det er legitimt at bekæmpe. Og ligefrem loyalitet kan man godt glemme alt om.

Indvandringen synes på længere sigt ligefrem at styrke den konservative og patriotiske bølge

i USA, mens f.eks. Frankrig allerede er ved at passere det punkt, hvor der kan drives politik uden hensyn til de muslimske ca. 8% af befolkningen. Og med de muslimske befolkningsgruppers fertilitet vil de muslimske stemmer i løbet af få år få magt, som de har agt. Først i storbyerne. Det er givet, at Ritt Bjerregaard, ligesom Brixtofte gjorde i Farum, vil spille det muslimske kort under kommunalvalget i Købehavn. Der vil falde nogle velvalgte ord om krigen i Irak, om Israel, om regler for familiesammenføring o.s.v. I Danmark udgør muslimer efterhånden ca. 4% af befolkningen, men de udgør over 10% af eleverne i første klasse og en væsentlig større del af fødselsårgangene. Så selv med et utopisk totalstop for nyindvandring nærmer vi os hastigt en kritisk masse, ligesom Frankrig.

I løbet af få år vil de muslimske stemmer også blive afgørende, når der skal skabes arbejdsduelige regeringskonstellationer i europæiske enkeltlande. Hver gang skal der gives et par indrømmelser. Det er allerede nu utænkeligt, at f.eks. Frankrig skulle kunne gå i krig mod et muslimsk land. Det siger man åbent med henvisning til befolkningssammensætningen. I Europas såkaldte hovedstad, Bruxelles, er over 50% af alle nyfødte indvandrerbørn. Og samtidig får europæiske kvinder færre og færre børn. Uden indvandring og med de nuværende fødselstal vil Spaniens befolkning i 2050 være faldet fra 40 til 31 millioner. O.s.v. O.s.v.

I en sådan potentiel krisesituation er det naturligvis tilladt at bruge ekstraordinære midler og ekstraordinær lovgivning for i en periode helt at stoppe tilstrømningen fra bestemte lande og bestemte religioner.

At bruge abstrakte begreber, som f.eks. religionsfrihed og forbud mod diskrimination, som begrundelse for ikke at gøre alt, hvad der er nødvendigt for at forhindre den kommende krise, som et to-kulturelt og polariseret muslimsk-kristent samfund, ud fra al såvel historisk som nutidig erfaring, vil bringe med sig, er at

bruge ellers udmærkede principper som undskyldning for ikke at følge samvittighedens og nødvendighedens lov og derved beskytte såvel værter som gæster mod katastrofen. Det er at gemme sig bag loven, som muslimer gemmer sig bag shariaen. Men i kristenheden gælder det, at loven er til for menneskelivets skyld og ikke mennesket for lovens. Derfor må loven indrette sig efter virkeligheden. Der er intet, som tyder på, at de europæiske lande er ved at blive multikulturelle; de er tværtimod ved at blive polariserede to-kulturelle samfund. Og al erfaring viser, at noget sådant ikke holder længe. Senest, når samfundets sammenhængskraft bliver presset af store økonomiske kriser eller det, der er værre, vil spændingerne mellem kulturelt vidt forskellige befolkningsgrupper frembringe vold og kaos. Det er historisk set sket alle andre steder. At tro, at verden er blevet anderledes, eller at menneskene er det, er lige så forbryderisk dumt og farligt i dag, som det var i 1913, 1937 og 1989.

Men hvad gør man så i Europa i denne situation? Ja, reaktionen er næsten komisk. Man laver en forfatningstraktat, der umuliggør, at enkeltlande selv kan tage skridt til at værges sig, og som taler om et fælles forsvar, der skal bruges til at kæmpe for de fælles udenrigspolitiske mål og være en modvægt til USA. Og man beslutter nøjagtigt samtidig at optage Tyrkiet som medlem. Tyrkiet, som om tyve år vil være det befolkningsmæssigt største land i EU, og som har det suverænt største militær. Hvilke "fælles mål" er det mon, en sådan hær skal kæmpe for?

Kan det kaldes andet end dødsdrift? Måske er det deri, den "ubevidste" europæiske støtte til al-Qaida, som Bernard Lewis taler om, består.

Verdens førende Islamekspert, Bernard Lewis, som i modsætning til Vestens samlede efterretnings-tjenester forudså f.eks. den islamske revolution i Iran i 1979, blev 28. juli i år interviewet i Die Zeit. På journalistens spørgsmål svarer han, at der da er en klar mulighed

for, at al-Qaida kan vinde terrorkrigen. USAs håndfaste reaktion på 11. september havde man ikke forventet, og tabet af Afghanistan var et klart tilbageslag, men deres held med at trække Europa væk fra USA har givet dem en følelse af succes. "Frankrigs og Tysklands politik hjælper ikke ligefrem", bemærker han. "Man må indkalkulere muligheden af, at al-Qaida kan vinde. De har mange forbundsfæller i Vesten, bevidste og ubevidste".

Den ægte europæiske journalist spørger så, om EU ikke kan blive en global modvægt til USA? Lewis svarer, at fremtidens globale spillere ud over USA vil være Kina og Indien og måske et sundt Rusland. "Europa vil blive en del af det arabiske Vest, Maghreb-landene. Det viser den demografiske og migrationsmæssige udvikling. Europæerne gifter sig sent og får få børn, men der er den store immigration: tyrker i Tyskland, arabere i Frankrig og pakistanere i England. Disse gifter sig tidligt og får mange børn. Ifølge den aktuelle udvikling vil Europa senest ved slutningen af det 21. århundrede have muslimske flertal i befolkningerne."

*

Og for så vidt, som europæerne rent fysisk stadig delvist reproducerer sig selv, så sørges der for, at kulturen i det mindste ikke gør det. Opdragelsen er til kulturelt selvhad. Opdragelse til fadermord. Socialismens og kulturradikalismens altoverskyggende projekt er ikke, som Hitlers, nødvendigvis den fysiske udslættelse, nej, det er den åndelige udslættelse. Først udslættelsen af alt, hvad Europa har stået for gennem tusind år, og derefter udslættelsen af mennesket som menneske. Menneskets forvandling til biologisk maskine. Orwell så det klart i "1984": Målet er ikke legemets, men sjælens udslættelse. Selv den allerede dødsdømte Winston skal have udslættet sin sjæl og sin menneskelighed, før han får nådeskuddet. Og til dette formål har den moderne pædagogik været en ganske genial opfindelse. The abolition of man.

I 1939 havde England i modsætning til Frankrig stadig en smule modstandsvilje og livskraft tilbage, men det var alligevel kun det unge Amerikas indgriben, som hindrede Europa i allerede dengang at begå det endelige effektfulde selvmord og dele sig mellem to konkurrerende dødskulter. Det har vi aldrig tilgivet dem. Vi hader Amerika, som den døende patient kan hade lægen, der forlænger patientens lidelser ved at holde ham kunstigt i live.

Frem til 1989 var det fortsat USA, der måtte forsvare Europa mod dets egen dødsdrift. Snesevis af russiske atomvåben pegede direkte mod Danmark. Få kilometer fra de danske strande stod store troppestykker klar til angreb. Men alligevel afviste selv borgerlige danske politikere, at det kunne komme på tale f.eks. at opstille missiler i Danmark, der kunne afskrække fjenden. Ja, de amerikanske skibe, som USA sendte for at forsvare os, måtte ikke engang lægge til i danske havne.

At USA under den kolde krig var indstillet på at bruge flere gange så stor en del af sit bruttonationalprodukt som Europa med det formål at frelse Europa fra dets egen dødsdrift, frembragte et rent ud hysterisk had til Amerika i intellektuelle europæiske miljøer. Et had, der nåede sin første kulmination med Reagan. Mod de europæiske elitors vilje gennemførte USA i 80'erne en oprustning, der tvang Sovjetunionen i knæ og førte til afslutningen på den totale og verdensomspændende europæiske krig, der startede i 1914. Og det kunne de europæiske eliter naturligvis ikke tilgive ham. Han blev firserne igennem af ledende danske intellektuelle og politikere beskrevet som værre end Djengis Khan og Josef Stalin tilsammen. Hvad ligner det også at befri Europa fra kommunismen! Hvad ligner det at kalde Lenins og Stalins rige ved dets rette navn: Ondskabens imperium! Nej, der er ikke noget at sige til, at såvel Svend Auken som Mogens Lykkesoft gennem hele deres karriere har haft USA som deres primære hadeobjekt.

Og den europæiske reaktion på murens fald? Taknemmelighed? Nej, det var, at nu måtte vi for alvor til at skabe en modvægt til det fæle Amerika!

Så kom 11. september 2001. Mange kunne ikke skjule deres glæde. Der fik USA endelig, hvad det fortjente. Men der var nu også mange, som for en kort stund vågnede op og forstod skæbnefællesskabet mellem Europa og USA i denne nye krig mellem kristenheden og islam. En krig, som fra muslimsk side startede med den store religiøse vækkelse i tresserne og halvfjerdserne. Det er ikke en krig mod terrorisme, det er kulturernes sammenstød. Man kan i muslimske lande og i de muslimske befolkninger i Europa diskutere, om Osamas taktik er klog, men der er ingen grundlæggende uenighed. På samme måde kan man diskutere, hvor mange vidner der skal til for, at en kvinde kan stenes, man kan diskutere, om man skal gå med tørklæde eller burka, man kan diskutere, om det er en god gerning at voldtage en udfordrende klædt ung kvinde, men at stening er en guddommeligt sanktioneret straf, at kvinder er halvt så meget værd som mænd, og at muslimer i længden kun kan leve i et muslimsk land under muslimsk lov, kan stort set ikke diskuteres. Det er fortsat ikke lykkedes danske medier at finde en eneste imam, der tager entydigt afstand fra stening, som tager entydigt afstand fra bin Laden, som tager entydigt afstand fra den tidligere Guantanamo-fange, som mener, at Israel må eksistere som stat, som tager entydigt afstand fra mordet på van Gogh o.s.v.

Muslimer kan aldrig blive loyale borgere i et ikke-muslimsk land. Det har aldrig været tilfældet. Islam har altid, hvad Samuel Huntington kalder "Bloody Borders". Såvel mod andre befolkningsgrupper inden for et land som mod andre lande. Det er et faktum, som ikke kan bestrides. Se bare på et atlas og læs avisen. Der er krig eller borgerkrigs-lignende tilstande i alle lande tværs over Afrika, hvor islam grænser op, der er på Balkan, hele vejen langs Ruslands sydflanke, i Indien,

i Indonesien, i Filippinerne o.s.v. Osama bin Ladens syn på Vesterlandet deles af stort set alle.

Mange europæere vågnede op efter 11. september. Men det var kun for en kort stund. Skulle man tro europæiske aviser og fjernsynsstationer, og i vid udstrækning også europæiske politikere, så er Europas helt afgørende fjende ikke Islam, men det afskyelige USA.

Over for Islams terrorbølge er Europa derimod kun defaitistisk og undskyldende, og modparten véd at udnytte det. Osama bin Laden har officielt tilbudt europæiske lande våbenhvile, hvis vi holder op med at støtte USA. På samme måde lovede han, at de amerikanske stater, hvor Bush ikke fik flertal, ville slippe for fremtidig terror. Det fik gudhjælpemig dagbladet Information til 1/11 at skrive, at Osamas "forsonlige tone og budskab på båndet påkræver en justering af krigsstrategien mod terrorismen." I USA hjalp truslerne kun Bush, men i Europa ser det ud til, at man har taget imod Osamas fremstrakte hånd. Selv den danske statsminister har kædet terrorbekæmpelsen sammen med en løsning af Palæstinaproblemet. Noget åbenbart sludder, der kun giver terroristerne blod på tanden og endnu mere status blandt muslimer.

Som redaktøren af det engelske tidsskrift "The Spectator" bemærkede, så havde USA tre måneder efter 11. september 2001 besat Afghanistan, erobret alle al-Qaidas træningslejre og startet en ganske succesrig global krig mod terrorismen. I Europa, derimod, resulterede terroren i Madrid 11. marts 2004 i, at den spanske regering blev væltet, de spanske tropper trukket ud af Irak og forståelsen for de stakels terrorister voksede. Det ene land efter det andet trækker nu sine tropper ud af Irak, skønt den legitime irakiske regering beder dem blive. Terroraktionen i Madrid fik ovenikøbet den tidligere engelske minister Mo Mowlam til at foreslå, at Tony Blair skal forhandle personligt med bin Laden. "Hvis det ikke er et succesfuldt ti minutters blodbad, så ved jeg ikke, hvad der er det", slutter redaktøren.

Og fra Chirac, der aldrig er vejet tilbage for at omfavne verdens værste diktatorer, og som lige nu lader terrorens godfather og Saddam Husseins mest trofaste ven og allierede, Arafat, blive behandlet som en anden statsleder på sit dødsleje, denne Chirac nægter at mødes med Iraks premierminister, Allawi, den eneste arabiske statsleder, som planlægger at afholde demokratiske valg inden for et par måneder, og som tilmed forsøger at opbygge et retssamfund efter vestligt forbillede.

*

Der er i dag et magtskifte på vej i verden. Vi lever ved starten af et globalt tidehvert. Ved slutningen af den epoke, der begyndte med opdagelsesrejserne, og som i det ydre kulminerede sammen med det britiske imperium.

I 1750 foregik 18,2% af verdens samlede produktion i det kristne vesterland. I 1928 toppede dominansen med 84%. Samtidig var 49% af jordens territorium og 48% af jordens befolkning under vestlig kontrol.

1980 var vores andel af verdens produktion faldet til 57,8%, og allerede i 2013 vil vi være nede på ca. 30% med stadig faldende kurve. Vores territorium er nede på 24% og befolkningen på ca. 10%, samtidig med, at vi ikke engang kan reproducere os selv.

Det vil således snart ikke længere stå i vores magt at tvinge vores vilje igennem i verden. Det, man i dag kalder 'det internationale samfund', og som i virkeligheden ikke er andet end en eufemisme for Vesten, vil i løbet af den kommende generation miste sin magt. Også på denne vis bliver vi tvunget til at erkende, at vores kultur ikke er overlegen, men blot en blandt andre. Vi ser den forhåbentlig stadig som den rigtige og sande, men den vil ikke længer have materiel og militær overlegenhed. Om vi overhovedet midlertidigt vil kunne sikre vores basale interesser, som f.eks. kontrol over olieforsyningen, afhænger af, om Amerika og Europa fortsat betragter sig som stående

på samme side. Hvis det altså overhovedet fortsat giver fuld mening at betragte Europa som en del af Vesten. Det bestemmer vi stadig selv. Og vi har vel stadig en 10-20 år til at træffe beslutningen. Man kan også forestille sig kristne enkeltlande i Nordeuropa allierede med USA. Det lutherske Finland har f.eks. næsten ingen muslimer.

Men alt dette betyder ikke, at kristendommen er en religion på vej ud af historien. Også Europa kan vise sig blot at være et af kirkens bekendtskaber under dens vandring på jorden. Kristendommen var oprindelig en mellemøstlig religion, og lige frem til Muhammed var det fortsat dér, den havde sit tyngdepunkt. Så forskubbedes den mod nord, men i dag er det andre steder, den er ved at få sit centrum.

Mange tror, at Islam er den voksende religion i verden, mens kristendommen er på vej tilbage. Det er ikke tilfældet. Kristendommen og Islam vokser lige meget, men medens Islam så godt som udelukkende vokser gennem høje fødselstal blandt muslimer, så vokser kristendommen gennem nyomvendelser. Og især er det den protestantiske kristendom, som vokser. I såvel Afrika som Asien. I f.eks. Sydkorea var ca. 1% af befolkningen kristen for 40 år siden. I dag er det over 30%.

Sociologer siger, at det skyldes, at kristendommen passer godt til storbyens ensomme livsform. Og det skal nok passe. Det var også i storbyproletariatet, kristendommen først slog rod i Romerriget. Således kan Helligånden bruge mange forskellige midler, når den leder sin kirke på pilgrimsvandringen gennem denne verdens riger og frem mod opstandelsen til det evige liv. Og hvem ved: Måske er Korea blot døren til Kina. Måske er Kina om 2 generationer et kristent land. Måske – men det er noget mindre sandsynligt – er Danmark det også. Ånden blæser, hvorhen den vil. Og vi hører dens susen.